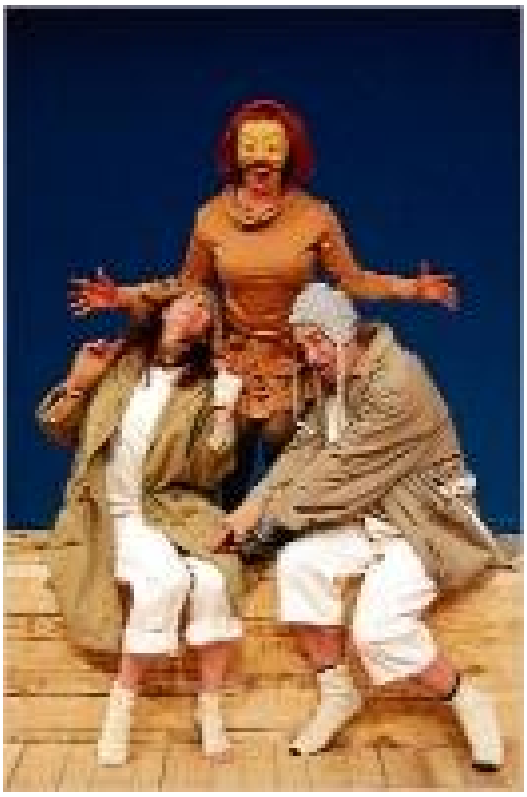
una companyia imprescindible

Escena de l´obra.

Els Joglars es van retrobar divendres a la nit amb el públic de Girona amb la seva versió d'"El coloquio de los perros" de Miguel de Cervantes

ALFONS PETIT

EEL COLOQUIO DE LOS PERROS
Companyia Els Joglars; Text: Miguel de Cervantes; Direcció: Ramon Fontserè; Adaptació: Albert Boadella, Martina Cabanas i Ramon Fontserè; Intèrprets: Ramon Fontserè, Pilar Sáenz, Dolors Tuneu, Xavi Sais i Xevi Vilà. Teatre Municipal de Girona, divendres, 18 d'octubre. Temporada Alta.

l Teatre Municipal de Girona presentava divendres a la nit l'aspecte de les grans ocasions, amb un ple absolut i les entrades esgotades des de feia dies. I és que efectivament es tractava d'una gran ocasió: el retorn a Catalunya, després de set anys d'absència, d'Els Joglars, una de les companyies més interessants i polèmiques del panorama teatral del país. No ha acabat mai de quedar clar si aquest allunyament dels escenaris catalans va ser conseqüència de l'"exili" anunciat ja fa temps per l'irreverent Albert Boadella, fundador i director de la companyia fins fa uns mesos, o de la manca de voluntat de contractar-los (per quins motius?) per part dels teatres de Catalunya. Però en tot cas, sembla una etapa feliçment superada per als catalans amants del bon teatre: Ramon Fontserè s'ha fet càrrec de la direcció dels Joglars en substitució de Boadella, i després de la representació d'ahir a Temporada Alta, la companyia tornarà a Catalunya properament per actuar a Barcelona.

El retrobament del públic gironí i Els Joglars es va produir, doncs, divendres a la nit, amb la representació d'El coloquio de los perros. S'ha de dir, d'entrada, que no és el millor muntatge de la companyia (responsable, des de la seva creació, l'any 1961, d'alguns dels títols més interessants i transgressors de la història del teatre a Catalunya), però això no impedeix que sigui un espectacle excel·lent, amb un text brillant i unes interpretacions superbes. Com ja havien fet a El retablo de las maravillas i En un lugar de Manhattan, Els Joglars parteixen d'una obra de Cervantes (en aquest cas, una de les anomenades Novelas ejemplares) i l'adapten perquè es refereixi a determinats aspectes de la societat contemporània: des de la perspectiva àcida i punyent que sempre els ha caracteritzat, per suposat. D'aquesta manera, aconsegueixen d'una banda posar en valor la vigència del text d'un clàssic absolut com ho és Cervantes, i de l'altra, mostrar la seva visió crítica sobre comportaments i actituds del món d'avui. En aquesta ocasió, centren els seus atacs en grups animalistes i ecologistes i en les persones que tracten els animals gairebé com si fossin persones, però la seva mirada vitriòlica (menys sagnant que en altres ocasions) abasta la classe política, la joventut, l'empresariat... La humanitat sencera, en definitiva. Amb una escenografia senzilla però molt efectiva, el pes d'El coloquio de los perros recau en els actors encarregats de fer arribar al públic un text dens, que a estones és punyent, divertit, dramàtic, sarcàstic... I aquí

és on Els Joglars excel·leixen: Ramon Fontserè i Pilar Sáenz broden els seus papers dels gossos Cipión i Berganza, que per una nit tenen el do de la parla i expliquen a l'encarregat de la gossera on estan tancats les seves peripècies vitals i la seva relació amb els "bípedes humans", i estan perfectament acompanyats per Dolors Tuneu, Xavi Sais i Xevi Vilà, que posen sobre l'escenari tota mena de recursos interpretatius entre els quals l'ús de màscares (marca de la casa) hi té un protagonisme destacat. Fontserè i Sáenz, però, ju?guen en una altra lliga: es troben sense cap mena de dubte entre els millors actors del moment a Catalunya i la seva interpretació en aquest muntatge és de les que no es poden ?obli?dar.
La intensa ovació final que li va dedicar el públic reconeixia els mèrits d'una companyia absolutament imprescindible per la seva indiscutible qualitat, pel seu bagatge, per la seva mirada crítica i inconformista sobre el món que l'envolta, i per la seva constant recerca de nous camins expressius. Ben tornats!

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/cultura/2013/10/20/companyia-imprescindible/639913.html?utm_source=rss